Nr. 40. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 1. października 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Starostwo Katowice
L. 2616/1

Ogłoszenie.

Giesche Sp. Akc. wniosła do tut. Starostwa po myśli Rozporządzenia Min. Przemysłu i Handlu z dnia 11. I. 1912 r. (H. Min. Bl. str. 16) prośbę o zezwolenie na ułożenie elektrycznego kabla miedzianego.

Kabel ten ma być przyłączony do kabla elektrycznej kolejki piaskowej, prowadzącego z szybu Prittwitz do piaskowiska w Małej-Dąbrówce. W pobliżu folwarku w Małej-Dąbrówce kabel ten będzie przyłączony do kabla elektrycznego kolejki piaskowej i o przekroju 3x35 mm² ułożony będzie do budynku administracyjnego folwarku, stąd o przekroju 3x25 mm² na ulicę do Borków, zaś dalej wzdłuż ulicy do wodociągowej stacji pomp w Borkach.

Podając powyższe do wiadomości oznajmia się, że ewentl. sprzeciwy przeciwko powyższej budowie należycie umotywowane można wnosić na piśmie do tut. Starostwa lub ustnie do protokółu w terminie od 1. X. 32 do 15. X. 1932 r.

Plany budowy można przeglądnąć w tut. Urzędzie w wyżej podanych dniach w godzinach 9—14 pokój nr. 14 parter. Sprzeciwy wniesione po tym terminie nie będą rozpatrywane.

Celem rozpatrzenia wniesionych w należytym czasie sprzeciwów zostanie wyznaczony osobny termin, o którym interesowani zostaną osobno powiadomieni.

Katowice, dnia 26 września 1932 r.

Za Starostę
Dr. Gawlas
Referendarz.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 23 września 1932 r.
o ustaleniu kosztów własnych, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 14, 23, 42, 43 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. Cenę kosztów własnych spirytusu oczyszczonego na cele konsumcyjne ustala się w wysokości 1,90 za 1 litr. spirytusu 100°.

§ 2. Opłatę monopolową łącznie z udziałem związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego od 1 l spirytusu 100° konsumcyjnego wyrobionego w kraju ustala się w wysokości . . . zł 6,—
a dodatek do tej opłaty, o którym mowa w art. 42 wspomnianego rozporządzenia w wysokości . . . . „ 1,10

§ 3. Cenę sprzedażną łącznie z opłatą monopolową za 1 litr. spirytusu 100° oczyszczonego, wydany do naczyń odbiorcy w składzie wyznaczonym przez Państwowy Monopol Spirytusowy oraz opłatę monopolową w obrocie z zagranicą ustala się jak następuje:

	Cena sprzedażna łącznie z opłatą monopolową	Opłata monopolowa w obrocie z zagranicą
	w złotych	
Za spirytus oczyszczony do wyrobu wódek gatunkowych, esencyj, artykułów cukierniczych i t. p., artykułów spożywczych oraz do wzmacniania i konserwacji napojów winnych i soków	9.00	7.10

Za spirytus podwójnie oczyszczony dolicza się 0,20 zł, a za luksusowy 0,35 zł od 1 litra spirytusu 100°.

§ 4. Detaliczną cenę sprzedażną wyrobów monopolowych łącznie z butelką ustala się jak następuje:

	1 l	0,75 l	0,5 l	0,25 l	0,10 l
a) wódki czyste:	złotych				
zwykła					
mocy 35°	4,00	—	2,05	1,05	0,45
mocy 40°	4,55	—	2,35	1,20	0,50
mocy 45°	5,10	—	2,60	1,35	0,55
wyborowa					
mocy 40°	5,30	—	2,70	1,40	—
mocy 45°	6,00	4,50	3,05	1,55	—
luksusowa					
mocy 45°	7,50	5,65	3,80	—	—
b) spirytus na cele domowo-lecznicze					
mocy 90°	10,20	—	5,15	—	1,10
mocy 95°	10,80	—	5,45	2,75	1,15

§ 5. Wyroby monopolowe wyszczególnione w § 4 znajdujące się w miejscach detalicznej sprzedaży, mogą być w ciągu 3 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia sprzedawane po cenach ustalonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 387) oraz wymienione w ciągu 10 dni od tej daty w hurtowniach Państwowego Monopolu Spirytusowego na odpowiadającą ich równowartości ilość wyrobów z oznaczoną zniżoną ceną, względnie ze skasowanem oznaczeniem ceny. Po upływie powyższego terminu nierozsprzedane, względnie niezamienione wyroby, powinny być pozbywane po cenach ustalonych niniejszem rozporządzeniem.

§ 6. Od zapasów wyrobów wymienionych w § 4, znajdujących się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w hurtowniach prywatnych przyznaje się bonifikatę z uwzględnieniem zwrotu różnicy scalonego podatku przemysłowego, w wysokości różnicy pomiędzy 91,5 proc. cen detalicznych tych wyrobów, ustalonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 387), a 91,5 proc. cen wyrobów wódczanych i spirytusu butelkowego na cele domowo-lecznicze, ustalonych niniejszem rozporządzeniem. Bonifikaty udzielać należy w taki sposób, aby niepokrywające się towarem kwoty nie przekraczały najniższej ceny sprzedażnej wódki monopolowej najmniejszej pojemności (wódka 35° w butelkach 0,10 l); pozostałości te będą wypłacone w gotówce. Na zasadach określonych w niniejszym paragrafie będzie też uskuteczniony rozrachunek z tytułu wymiany, o której mowa w § 5.

§ 7. Od zapasów wyrobów wymienionych w § 4, znajdujących się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w hurtowniach komisowych przyznaje się bonifikatę w wysokości różnicy pomiędzy 91 proc. cen detalicznych tych wyrobów, ustalonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 387), a 91 proc. cen wyrobów wódczanych i spirytusu butelkowanego na cele domowo-lecznicze ustalonych niniejszem rozporządzeniem. Bonifikata uwzględniona będzie przy rozrachunkach.

§ 8. Wysłane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia przesyłki wyrobów monopolowych, nadeszłe do hurtowni komisowych i prywatnych po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, winny być niezwłocznie zgłoszone właściwym inspektorom kontroli skarbowej.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 26 września 1932 r.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki

(Przedruk z Dz. Ust. Rz. P. nr. 79z dnia 24. września 1932 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 września 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu opłaty monopolowej oraz ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu galenowych środków leczniczych i specyfików farmaceutycznych, dla aptek, szpitali, na cele laboratoryjne, do celów dezynfekcyjnych i do wyrobu alkoholu absolutnego.

Na podstawie art. 14, 23, 45 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę monopolową od spirytusu przeznaczonego do wyrobu galenowych środków leczniczych i specyfików farmaceutycznych, dla aptek, szpitali, na cele laboratoryjne, do celów dezynfekcyjnych i do wyrobu alkoholu absolutnego ustala się w wysokości zł 6,— od litra spirytusu 100° monopolowego i w wysokości zł 7,10 od 1 litra spirytusu 100° w obrocie z zagranicą.

§ 2. Cenę sprzedażną łącznie z opłatą monopolową za 1 litr spirytusu 100° wydany do naczyń odbiorcy w składzie, wyznaczonym przez Państwowy Monopol Spirytusowy, do celów wyszczegolnionych w § 1 ustala się na zł 9,—. Za spirytus podwójnie oczyszczony dolicza się zł 0,20 a za luksusowy zł 0,35 od litra spirytusu 100°.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 26 września 1932 r.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki
Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz

(Przedruk z Dz. Ust. Rz. P. nr. 79 z dnia 24. września 1932 r.)

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 25 kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

(Ciąg dalszy z nr. 39.)

Art. 119.

Wyciąg z rachunku bieżącego (kontokorentowego), stwierdzające saldo debetowe, względnie kredytowe, wydany przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankowemi oraz takiż wyciąg, wydany przez przemysłowca lub kupca innemu prze-

mysłowcowi lub kupcowi, podlega opłacie 20 gr od arkusza.

Opłatę ma uiścić wystawca — przed doręczeniem wyciągu odbiorcy — zapomocą papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, które należy skasować w sposób, podany w art. 118. Wyciągi z rachunku bieżącego, sporządzone przez Bank Polski, są wolne od opłaty.

Uznanie prawidłowości salda przez odbiorcę wyciągu nie podlega opłacie.

Art. 120.

Wolne są od opłaty stemplowej:

1. obligacje oraz innego rodzaju obligi Skarbu Rzeczypospolitej, polskich państwowych zakładów i przedsiębiorstw, będących odrębnemi osobami prawnemi, związków komunalnych i innych związków przymusowych, Banku Polskiego, oraz fundacyj zakładów i zrzeszeń, wymienionych w art. 16;

2. obligacje (art. 114), wydane tytułem pożyczki osobom, wymienionym w punkcie 1 niniejszego artykułu przez instytucję emitującą;

3. obligi, stwierdzające otrzymanie pożyczki w listach zastawnych lub obligacjach fundowanych od instytucji emitującej te listy lub obligacje;

4. obligacje oraz innego rodzaju obligi, tyczące się pomocy kredytowej, przewidzianej w ustawach: o scalaniu gruntów, o państwowym funduszu kredytu na meljoracje rolne, o wykonaniu reformy rolnej, o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego, o rozbudowie miast, o pomocy państwowej na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych;

5. listy zastawne Państwowego Banku Rolnego;

6. obligi studentów, stwierdzające otrzymanie pożyczki przewidzianej w art. 6 ustawy z dnia 30-go października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 942);

7. kupony; załączone do papierów wartościowych.

Minister Skarbu może zwolnić od opłat obligi, stwierdzające otrzymanie pożyczki. udzielonej przez zakład zastawniczy, na zysk nieobliczony, pod zastaw przedmiotów już używanych, jak również stwierdzające otrzymanie pożyczki bezprocentowej, udzielonej przez zrzeszenie, którego działalność nie jest obliczona na zysk.

Art. 121.

Obligacje oraz innego rodzaju obligi, stwierdzające zaciągnięcie nowej pożyczki na umorzenie poprzedniej wierzytelności tego samego wierzyciela (konwersja), są wolne od opłaty, jeżeli poprzednia wierzytelność była stwierdzona pismem, od którego należną opłatę uiszczono i jeżeli kwota nowej pożyczki nie przewyższa kwoty wierzytelności poprzedniej według stanu z dnia zaciągnięcia nowej pożyczki.

Jeżeli kwota nowej pożyczki przewyższa kwotę poprzedniej wierzytelności, to należy uiścić opłatę od nadwyżki.

Zasady powyższe stosuje się również: 1. do pisma, stwierdzającego umowę o uiszczenie długu pieniężnego w innej walucie; 2. do obligacyj, wydanych przez wierzyciela dłużnikowi tytułem pożyczki, wymienionej w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Rozdział dwudziesty drugi.

Weksle.

Art. 122.

Weksle podlegają opłacie:

a) w wysokości 20 gr przy sumie wekslowej do 50 zł;

b) w wysokości 30 gr od każdych pełnych lub zaczętych stu złotych sumy wekslowej, przewyższającej 50 zł, a nie przewyższającej tysiąca złotych;

c) w wysokości 3 zł od każdego pełnego lub zaczętego tysiąca złotych sumy wekslowej, przewyższającej tysiąc złotych.

Przepis powyższy tyczy się również pism, zawierających prócz nazwy „weksel" jedynie podpis wystawcy lub akceptanta albo indos. Jeżeli w piśmie takiem albo w piśmie, posiadającem jeszcze inne cechy wekslu, lecz nie wymieniającem sumy wekslowej. wpisano następnie sumę wyższą od tej, która odpowiada uiszczonej opłacie, to zostanie wymierzona podwyżka stemplowa (art. 42 oraz art. 125, ustęp ostatni); podwyżka nie zostanie wymierzona, jeżeli we właściwym terminie (art 123) uiszczono tytułem opłaty stemplowej 30 zł (lub więcej), a przed wpisaniem sumy wekslowej dopłacono (art 124) kwotę, jaka jest potrzebna celem uzupełnienia opłaty do wysokości, odpowiapającej sumie wekslowej.

Opłacie według zasad powyższych podlega również każdy wtóropis wekslu; takiej samej opłacie podlega każdy odpis wekslu, zaopatrzony bądź w indos, bądź w poręką wekslową. Nie podlega jednak opłacie wtóropis, na którego stronie przedniej zaznaczono, że został sporządzony celem przesłania do przyjęcia, a którego stronę odwrotną przekreślono.

Wolny jest od opłaty weksel trasowany, płatny zagranicą, jeżeli trasat ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą; weksel taki podlega jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa lub gdy przed sąd polski wytoczono skargę o pretensję z wekslu. Miejsca, wymienionego obok nazwiska trasta, jeżeli on w tem miejscu nie mieszka, nie uważa się — celem zastosowania niniejszego artykułu — za miejsce zamieszkania trasata.

Art. 123.

Opłatę od wekslu, wystawionego w Polsce, należy ujścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu; o ile jednak chodzi o weksel trasowany, płatny na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz opłata winna być uiszczona przed przyjęciem lub przed umieszczeniem pierwszego indosu.

Opłatę od wekslu, wystawionego zagranicą, należy uiścić, zanim na obszarze Polski została dokonana którakolwiek z czynności następujących: przyjęcie, umieszczenie indosu wypełnienie indosu in blanco, wręczenie wekslu, zaopatrzonego w indos in blanco, innej osobie, przyjęcie zapłaty całkowitej lub częściowej, wytoczenie skargi o pretensję z wekslu. Jeżeli weksel, wystawiony zagranicą, wprowadziła do Polski lub otrzymała w Polsce osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty (art. 125), to ma uiścić opłatę w ciągu tygodnia od wprowadzenia wekslu lub otrzymania go, o ile przedtem nie została dokonana żadna z czynności, wymienionych w zdaniu poprzedniem.

Art. 124.

Opłatę od wekslu uiszcza się zasadniczo przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym Jeżeli nie użyto blankietu urzędowego albo gdy chodziło o uzupełnienie blankietu urzędowego niedostatecznej wartości, uiszcza się opłatę przez skasowanie znaczków stemplowych lub gotówką na podstawie wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b). Skasowania znaczków dokonywują urzędy skarbowe (art. 23, punkt b); poza przypadkami dopłaty, przewidzianej w ustępie drugim art. 122, mogą też kasować znaczki stemplowe na wekslach: notarjusze, banki państwowe, Bank Polski

oraz te urzędy państwowe i te banki prywatne oraz spółdzielnie, którym Minister Skarbu udzieli odpowiedniego zezwolenia; notarjusz nie może żądać wynagrodzenia za kasowanie znaczków stemplowych na wekslach.

Art. 125.

Do uiszczenia opłaty od weksla są obowiązani solidarnie: wystawca, remitent art. 1, punkt 6 oraz art. 99, punkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowem Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926) wszyscy dłużnicy wekslowi oraz posiadacz weksla (art. 15 i 101 powołanego rozporządzenia) — każda jednak z tych osób tylko wówczas, jeżeli weksel znajdował się w jej ręku na obszarze Polski.

Jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty w myśl ustępu poprzedniego, otrzymała weksel nieopłacony lub niedostatecznie opłacony, to ma uiścić opłatę, zanim umieściła na wekslu swój podpis albo wypełniła indos in blanco, lub wręczyła innej osobie weksel, zaopatrzony w indos in blanco; remitent zaś i posiadacz weksla w każdym razie w ciągu tygodnia od dnia, w którym weksel otrzymał.

Ciąg dalszy nastąpi.

(Przedruk z Dz. Ust. Rzp. Polsk. z d. 18. 5. 1932 r. nr. 41.

Z Banku Polskiego.

Bilans Banku Polskiego za drugą dekadę września wykazuje zapas złota 482 milj, 755 tys. zł, t. j. o 3 milj. 556 tys. zł. więcej, niż w poprzedniej dekadzie. Pieniądze i należności zagraniczne, zaliczone do pokrycia, zmniejszyły się o 13 milj. 268 tys. zł, do sumy 33 milj. 932 tys. zł; natomiast niezaliczone do pokrycia wzrosły o 554 tys. zł, do sumy 107 milj. 220 tys, zł. Podobnie, jak to się dzieje od dłuższego czasu, podaż walut przewyższała i w tej dekadzie zapotrzebowanie ich na cele gospodarcze natomiast znaczne było zapotrzebowanie walut ze strony Skarbu Państwa, a mianowicie 15,4 milj. zł. Zapotrzebowanie to stało w związku z płatnościami długów zagranicznych na koniec kwartału.

Portfel wekslowy spadł o 18 milj. 642 tys. zł. i wynosi 618 milj. 190 tys. zł; stan pożyczek zastawowych wzrósł o 663 tys. zł, do kwoty 116 milj. 737 tys. zł. Inne aktywa wynoszą kwotę 153 milj. 414 tys. zł, t. j. o 8 milj. 485 tys. zł. więcej, niż w poprzedniej dekadzie.

W pasywach pozycja natychmiast płatnych zobowiązań zwiększyła się o 17 milj. 919 tys. zł (188 milj. 705 tys. zł). Obieg biletów bankowych spadł o 37 milj. 961 tys. zł (1.011 milj. 161 tys. zł).

Stosunek procentowy pokrycia obiegu biletów i natychmiast płatnych zobowiązań Banku wyłącznie złotem wynosi 40,23 proc. (10,23 proc. ponad pokrycie statutowe), pokrycie kruszcowo-walutowe 43,06 proc. (3,06 proc. ponad pokrycie statutowe), wreszcie pokrycie złotem samego tylko obiegu biletów bankowych wynosi 47,74 proc.

Stopa dyskontowa Banku 7½ proc., lombardowa 8½ proc.

(Przedruk z Mon. Polsk. z dnia 24. 9. 1932 r. nr. 220.)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.